

SEA BEANS

Als zandverzamelaar ben ik vanzelfsprekend geïnteresseerd in wat anderen verzamelen, en op internet is daarover natuurlijk een schat aan informatie te vinden. Enige jaren geleden kwam ik zo terecht bij verzamelaars van 'Sea Beans'.

Nooit van gehoord. U waarschijnlijk net zo min. Maar sea beans, zee bonen of drijfzaden, zijn zaden die op het strand gevonden kunnen worden, nadat ze door de golfstroom zijn meegevoerd en aanspoelen op vreemde kusten.

Helaas komen ze in Nederland maar zelden op onze stranden terecht, er zijn maar 50 vondsten

gedocumenteerd, dus het heeft niet veel zin om ernaar op zoek te gaan. Op het eiland Texel woont de enige verzamelaar van Nederland, *Gerard Cadée*, en die wordt dan ook in elk stukje over drijfzaden opgevoerd. Op Texel schijnt meer aan te spoelen dan op de rest van onze kust, maar evengoed heeft Cadée maar enkele zaden van de 100 die hij bezit zelf gevonden. De rest is gekregen of geruild, zoals dat gaat onder verzamelaars. Voorzichtigheid is geboden: de meeste zaden zijn afkomstig van schepen, bij het overladen in zee terecht gekomen of gewoon uit scheepsafval. Veel grotere en kleurige tropische zaden worden ingevoerd voor decoratieve doeleinden, en hebben op eigen kracht geen afstanden afgelegd. En dat is nou juist wat zulke drijfzaden zo aantrekkelijk maakt.

Bijna alle drijfzaden spoelen aan op buitenlandse kusten, en daar zitten ook de verzamelaars.

Hun website, <http://www.seabean.com/>, laar zien dat er veel informatie bestaat over het wel en wee van deze zaden, en over hun herkomst. Sommigen maken er sieraden van; als iets in overvloed te vinden is ga je er vanzelf iets leuks voor bedenken. Maar de grap is natuurlijk om zoveel mogelijk verschillende soorten te bemachtigen, en ze misschien wel te laten uitbotten in een pot of in de tuin.

Sea beans zijn natuurlijk altijd essentieel geweest voor de groene kolonisatie van nieuwe eilanden.

De meeste zaden komen uit het tropisch regenwoud, of van subtropische eilanden. Vaak grenzen de mangrove en andere bossen aan zee, en als de zaden rijp zijn worden ze vanzelf in zee gespoeld. Maar ook rivieren nemen zaden mee naar zee. Het blijkt dat zaden soms enorme omzwervingen maken en jaren onderweg zijn voor ze definitief aanspoelen.

Volgens de legende is het hartvormige zaad van de *Entada* voor Columbus de aanleiding geweest om de oversteek te wagen. Op de Azoren heten de zaden dan ook *Fava de Colom* (Columbus zaad) ◀

Vanwege het formaat van dit zaad werd het verwerkt als snuifdoos of om de nek

gehangen als 'good luck charm', symbool van geluk, vruchtbaarheid en een lang leven.

Ze zijn tegenwoordig ook te koop met een tekst erop ▶ :

Een ander zaad met een verhaal is 'Mary's Bean', *Merremia Discoidesperma*, ook bekend als de *Crucifixion bean* vanwege het kruis dat aan beide

zijden te zien is. ◀

De overlevering zegt dat een zwangere vrouw zo'n zaad in haar handen moet houden als het kind wordt geboren. Dat verlicht de pijn.

Het grootste zaad dat men kan vinden is de 'Coco de Mer', een zaad zo groot als een meloen dat alleen op de Seychellen gevonden wordt. Of zulke zaden ook de oceaan oversteken weet ik niet, maar het is wel zo dat in Florida heel veel sea beans worden gevonden.

De liefhebbers organiseren ieder jaar een Symposium, waar verzamelaars, biologen, botanici, oceanologen en strandjutters informatie en vondsten uitwisselen en hun hobby met elkaar delen. Volgend jaar (2013) in Oregon.